

„Когáто се намератъ двѣ, или трѣ, или и́ по много самогласни въ е́днà рѣчь е́днò по дрѣго, тогáва всàкое по вашкà се срѣча, н. п. θε-ος, ε-ω-ος, δι-η-ο-ω, οι υι-οι, зашò то всàкое самогласно писма прáви самò злоупотребителенъ слòгъ.

„Когáто се намератъ двѣ согласни писмена по междѣ двѣ самогласни, àко сà òтъ раздѣлими те пѣрво то се срѣча съ пѣрво то самогласно, à втòро то съ послѣдно то, н. п. ορ-υη, παν-τα, αρχη. àко ли сà òтъ нераздѣлими те и́ двѣ те се срѣчатъ съ послѣдно то самогласно. н. п. α-βροσ, α-υροσ, α-κτις, зашò то тía се нахòждатъ въ нѣкои рѣчи да сто-àтъ за́ е́дно òтъ крайнатъ. н. п. βρεχω, γνωμη, κτημα. и́ проч.

„àколи се намератъ трѣ согласни помеждѣ двѣ самогласни, àко сà òтъ раздѣлими те, пѣрво то òтъ нѣхъ се срѣча съ пѣрво то самогласно, à дрѣги те двѣ те съ послѣдно то. н. п. αν-θρωπος, σιμη-τρου. àко ли сà òтъ нераздѣлими те и́ трѣ те съ послѣдно то самогласно се срѣчатъ, н. п. αρχι-στρατηγος-ο-σφρησις, α-πλαυχνος, Α-σιληπιος.

и́ за да знае нѣкой кой се писмена раздѣла-ватъ въ сричáнiе то à кой нѣ, и́злагатъ се пѣрво нераздѣлими те, и́ сѣтъ слѣдѣющи те. βδ, βλ, βρ, γλ, γν, γρ, δμ, δν, δρ, θλ, θν, θρ, κλ, κν, κρ, κτ, μν, πλ, πν, πρ, πτ, σβ, σθ, σκ, σιλ, σμ, σπ, σπλ, στ, στρ, σφ, σφρ, σχ, τι, τρ, φθ, φλ, φρ, χθ, χλ, χν, χρ, зашò то тía сички те нахòждатсе да сто-